

புதிய அவையம் PUTHIYA AVAIYAM

A Peer-reviewed Journal & Bilingual Journal for Arts and Humanities

Vol: 08, Issue : Special

42. TML1181 - நாட்டுப்புற இலக்கியங்களில் பெண்கள்

அருண்மொழி.வே

முழுநேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் - தமிழ்த்துறை
வேளாளர் மகளிர் கல்லூரி - ஈரோடு 12.

ஆய்வு நோக்கம்

நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள் மூலம் பெண்களின் வாழ்க்கை நிலை, பண்பாட்டு வெளிப்பாடு, சமூகநிலை, கலாச்சார பங்களிப்பு, பெண்களின் அவமானம், துன்பம், பாரம்பரிய நிலை போன்றவை இந்த ஆய்வின் நோக்கமாக அமைகிறது.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

நாட்டுப்புற இலக்கியத்தின் முக்கியத்துவம் மற்றும் பெண்கள் பற்றிய தகவல்கள், நாட்டுப்புற பாடல்கள், கதைகள், பழமொழிகள் ஆகியவற்றில் பெண்களின் நிலை, சமூகவாழ்வில் அவர்களின் முக்கியத்துவம், பெண்களைப் போற்றும் மற்றும் அவர்களை விமர்சிக்கும் செய்திகள், திருமணம், தாய்பாசம், துக்கம் போன்றவற்றில் அவர்களின் உணர்வுகளின் வெளிப்பாடு, பெண்களின் உரிமை, தேவை பற்றிய கருத்துக்கள், தொழில், சமூககட்டுப்பாடு, நாட்டுப்புற இலக்கியத்தில் பெண்களின் நிலை மாற்றம், பெண்களின் போராட்ட குரல்கள், கட்டுப்பாடுகள் போன்றவை இந்த ஆய்வுக்கட்டுரையில் இடம் பெறுகிறது.

முன்னுரை

நாட்டுப்புற இலக்கியம் என்பது மக்கள் வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்பு ஆகும். அது வரலாற்றுச் சான்றுகளை விடவும் மக்களின் உண்மையான சமூக நிலையைக் காட்டும் கருவியாக அமைகிறது. இந்த வரிசையில் பெண்கள் முதன்மை இடத்தை பெறுகிறார்கள். தங்கள் வாழ்வியல் அனுபவங்களை பாடல்களாகவும் கதைகளாகவும் விவரித்துக் கூறுகின்றனர். பெண்களை மையமாகக் கொண்டு பல நாட்டுப்புற கதைகள் உண்டு. நாட்டுப்புற இலக்கியத்தில் பெண்கள் பற்றி யபழமொழிகள் பெண்களின் சமூக நிலையை பிரதிபலிக்கிறது.

திறவுச் சொற்கள்

அழகியல், பண்ணத்தி, மெய்வழக்கு, தெம்மாங்கு, கிராமப்புறங்கள், கட்டுக்கதை, கற்பு நெறி, இயற்கைச் சீற்றம், நேர்த்திக்கடன், தாய்த் தெய்வம்

நாட்டுப்புறப் பாடல்கள்

நாட்டுப்புற மக்களால் பாடப்படும் பாடல்கள் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் ஆகும். இவை மனிதனின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை தொடர்புடையது. இவைகள் எளிமையானவை, எழுதப்படாதவை, வாய்வழியாக பரவுவை ஆகும்.

“பாட்டிடைக்கலந்தபொருளவாகிப்
பாட்டின்இயலபண்ணத்திஇயல்பே”

(தொல். செய்- 180)

என தொல்காப்பியர் ‘பண்ணத்தி’ என்ற ஒரு சொல்லின் இலக்கணத்தை விளக்கிக் கூறுகிறார். ‘பண்ணத்தி’ என்ற சொல்லுக்கு ‘பண்ணை விரும்புவது’ என்று பொருள். இசைப்பாட்டின் வரையறையில் பொருள் அமைந்திருக்கும். பேராசிரியர் ‘பழம் பாட்டினூடு கலந்த பொருளே தனக்கும் பொருளாக பாட்டும் உரையும் போலச் செய்யப்படுவன பண்ணத்தி என்றவாறு’ என்று உரை எழுதியுள்ளார். பின் மெய்வழக்கில்லாத புற வழக்கே பண்ணத்தி என்ற கருத்து உண்டு. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் பண்ணத்தி இன்றைய நாட்டுப்புறப் பாடல்களை குறிக்கிறது எனலாம். நாட்டுப்புறப் பாடல்களை தாலாட்டுப்

பாடல்கள், குழந்தைப் பாடல்கள், காதல் பாடல்கள், தெம்மாங்கு, தொழில் பாடல்கள், கொண்டாட்டப் பாடல்கள், பக்திப் பாடல்கள், ஒப்பாரிப் பாடல்கள் என பலவகைகளாக பகுக்கலாம். இந்த பாடல்கள் அனைத்தும் பெண்களுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டது.

“ஈரோட்டு சாயலை - குட்டி
இருபத்து நாலுமுழம்
சுத்துக்குப் பத்தலேண்டு - குட்டி
சுண்டுறாளாம் மூஞ்சியெல்லாம்”

(மலை அருவி)

இந்தப் பாடல்கள் பாடப்பட்ட காலத்தில் சாயச் சேலைக்கு ஈரோடு பேர் பெற்றிருப்பது தெரிய வருகிறது. எத்தனை நீளமாக புடவை இருந்தாலும் அது போதவில்லை என சொல்லுவது அந்த காலத்து பெண்களின் இயல்பு என்பதை இந்த தெம்மாங்கு பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

கதை கூறும் மரபு

பொதுவாக கதை கூறும் மரபு என்பது நிகழ்ச்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைகிறது. நிகழ்ச்சிகளுடன் விவரிப்பு, கற்பனை, மக்களின் எண்ணங்கள் ஆகியவை இணைந்து கதைவடிவம் பெறுகிறது. தனது அனுபவங்களை மற்றவர்களுக்கு எடுத்துரைப்பதன் மூலம் கதைகள் தோன்றின. அனுபவம், எடுத்துரைத்தல் முறை, கற்பனை இவைகளே நாட்டுப்புறக்கதைகள் உருவாகக் காரணமாக அமைகிறது எனக் கூறலாம். தமிழ் நாட்டுப்புறங்களில் பல்வேறு அமைப்புகளில் கதைகள் வழங்கி வரப்படுகிறது. பலகதைகளை ஒருவரே தெரிந்து வைத்துள்ளனர். குறிப்பாக பெண்கள் பல்வேறு வகையான நாட்டுப்புறக்கதைகளை தெரிந்து வைத்துள்ளனர். தமிழ்நாட்டில் கிராமப்புறங்களில் பாட்டிமார்கள் தங்களது பேரன், பேத்திகளுக்கு கதை சொல்லும் பழக்கம் இன்றும் உள்ளது. கதையை தெரிந்து வைத்திருப்பவர்கள் இரவுநேரங்களிலும் ஓய்வுநேரங்களிலும் கதைகளை சொல்வார்கள். வாய்மொழியாக கதை கூறுவதை தொல்காப்பியர் தன் பொருள் அதிகாரத்தில்,

“பொருள் மரபில்லா பொய்மொழியானும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழியானும்”

(தொல்.செய்- 173)

என்று குறிப்பிடுகிறார். ‘பொருள் மரபில்லா பொய்மொழி’ என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவது பொருள் இல்லாத கட்டுக்கதைகள் ஆகும். ‘பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி’ என்பது பொருளுடன் நகைச்சுவையை எடுத்துரைக்கின்ற நாட்டுப்புறக்கதைகள் ஆகும். தொல்காப்பியர் நாட்டுப்புறக்கதைகளை பொருள் அடிப்படையில் இரண்டு வகைகளாகப் பிரித்துக் கூறியுள்ளார்.

நாட்டுப்புற இலக்கியத்தில் கற்பு நெறி:

நாட்டுப்புற இலக்கியங்களில் பெண்கள் கற்பு நெறியினை போற்றுவதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்துள்ளனர். பெண்கள் தான் திருமணம் செய்து கொள்ளும் மாமன் மகனையோ அதை மகனையோ உறவாடினாலும் கற்பு நெறி வழுவாமல் இருந்துள்ளனர் என்பதை,

“மண்குடம் கொண்டு
மலையோரம் தண்ணிக்கு போகும் - மாமன்
மகளே
உன் இரண்டு மண் குடத்தின்
விலை என்ன?
மண்குடம் போனால்
மறுகுடம் வாங்கலாம்
மாமன் போனால் - மாமன் மகளே
உலகம் என்ன சொல்லும்”

என்ற நாட்டுப்புறப்பாடல், கற்பு என்பது ஆண் பெண் இருபாலருக்கும் பொதுவானது. ஆனால் அதனைக் காக்க வேண்டியது பெண்ணின் கடமை என்பதை மேலே உள்ள பாடல் வலியுறுத்துகிறது.

நாட்டுப்புறத் தொழில்கள்

நடவு நடுதல், அறுவடை, துணி துவைத்தல், சோதிடம் பார்த்தல், வியாபாரம், வளையல் விற்றல் போன்றவை நாட்டுப்புறத் தொழில்களாக குறிப்பிடப்படுகிறது.

பெண்களின் வாழ்க்கைப் பாத்திரங்கள்

பெண் என்பவள் பல கதாபாத்திரங்களாக மாறுபட்டுக் கொண்டே இருக்கிறாள். மகளாக, மனைவியாக, மருமகளாக, தாயாக பல பாத்திரங்களைச் சமக்கிறாள்.

மகள்

“ஆணை அடிச்சுவள்
பெண்ணைப் போத்தி வள”

என்ற பழமொழி அடித்து வளர்க்கப்படுவது ஆண் பிள்ளை என்றும், பெண் பிள்ளைகளை அடித்து வளர்ப்பது விரும்பத்தகாத செயல் என்றும் குறிப்பிடுகிறது.

தாய்

வணங்கத் தகுந்தவர்களாக சமுதாயத்தில் போற்றப்படுபவர்களில் தாய் என்பவள் முதல் இடத்தில் விளங்குகிறாள். மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என்ற வரிசையில் தாயே முதலிடம் வகிக்கிறாள். ஓளவை அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம் என்று கூறுகிறார்.

“தாயைப் போலபிள்ளை
நூலைப் போ லசேலை”

(நூட் .பழ)

என்ற பழமொழி தாயைக் கொண்டே பிள்ளையை எடைபோடுவர் என்பதை விளக்குகிறது. ஒரு வீட்டில் திருமண உறவு கொள்வதற்கு முன் அப்பெண்ணின் தாய் பற்றியே வினாவுகிறார்கள்.

மனைவி

குடும்ப விளக்காக விளங்குபவள் பெண் . ஒவ்வொரு சிறந்த மனிதனுக்கு பின்னும் ஒருபெண் இருப்பாள் என்ற கருத்து உண்டு. திருமணத்திற்கு பின் கணவனே அவளின் உலகமாக இருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து சமூகத்தில் உண்டு.

“கணவனே கண்கண்ட தெய்வம்”

இந்த பழமொழி கணவன் எப்படி இருப்பினும் அதனை மனைவி பொறுத்துக் கொண் டுதான் வாழவேண்டும். போற்றத்தக்கவன் கணவன் என்பதை வலியுறுத்திக் கூறுகிறது.

நாட்டுப்புறப் பெண் தெய்வங்கள்

இயற்கையின் ஆற்றலுக்கு அஞ்சிய மனிதன் அதன் சீற்றத்துக்கு ஆளாகாமல் இருக்கலாம் என நம்பிக்கை கொண்டான். அதன் அடிப்படையிலேயே இயற்கை வழிபாடுகளும் விழாக்களும் தோன்றின. தெய்வ வழிபாடுகளில் பெண் தெய்வங்களே அதிகம் இடம்பெறுகிறது. அதிலும் குறிப்பாக மாரியம்மனும் காளியம்மனும் மிகுந்த செல்வாக்கு பெற்றவர்கள் என்பதை நாட்டுப்புற பாடல்களின் மூலம் அறியமுடிகிறது. அம்மை, காலரா போன்ற நோய்களுக்கும் இந்த தெய்வங்கள் தான் காரணம் என கருதுகின்றனர். இந்த தெய்வங்களை வழிபடுவதன் மூலம் அப்பிணி நீங்குவதாக மக்களால் நம்பப்படுகிறது.

மாரியம்மன் வழிபாடு

மகாகவி பாரதி தன்னுடைய பாடலில்,

“உலகத்து நாயகியே - எங்கள்முத்து
மாரியம்மா எங்கள் முத்து மாரி!”

என மாரியம்மனை பற்றி புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். ஆயிரம் கண்ணுடையவள் மாரியம்மன் என்றும், கண் பார்வையை கொடுக்கும் ஆற்றலும் மீண்டும் கண்பார்வையை கெடுக்கும் ஆற்றலும் மாரியம்மனுக்கு உண்டு என நம்பினர். மாரியம்மனுக்கு நேர்த்திக் கடன் இருந்தால் அதை உடனே செய்து முடித்துவிடுவர். கண் நோயாளிகளின் பார்வையை சரி செய்யவேண்டும் என வெள்ளி கண் செய்து வைப்பர். விரதம் இருந்து தீமிதிப்பர் .தீச்சட்டி எடுத்து நேர்த்திக் கடன் செய்வார்கள். திருவிழா காலத்தில் கரகம் எடுத்துக்கொண்டு ஊரைச்சுற்றி வருவார்கள். பச்சரிசியுடன் வெள்ளம் சேர்த்து மாவிளக்கு ஏற்றுவர். அதனை பிரசாதமாக உண்பார்கள். மழை பெய்யவும் மாரியம்மனை வேண்டினார்கள் என்பதை,

“மாரியென்றால் மழை பொழியும்
தேவியென்றால் தேன் சொரியும்”

என்ற பாடல்வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

காளியம்மன் வழிபாடு

மாரியம்மனை போன்றே காளியம்மனின் மீதும் மக்கள் நிறைந்த நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். காளியம்மனை ஆத்தா மற்றும் அம்மா என அழைத்து வணங்குகின்றனர். குலவைப் பாடல் ஒன்று பெண்ணொருத்தி காளியம்மனை வழிபாடு செய்ததை,

“ஆத்தங்கரை ஓரம்
ஆவ படர்ந்திருக்க
ஆவக்கொடி சோலையிலே
காளியாய் அழகுபிள்ளை”

என பக்தியுடன் பாடி வணங்குகிறாள்.

துர்க்கை

கள்வர்களிடமிருந்தும், நீரில்மூழ்கி இறப்பதிலிருந்தும் பல ஆபத்துகளில் இருந்தும் காப்பவளாக துர்க்கை மீது மக்கள் நம்பிக்கை கொள்கின்றனர். துர்க்கை என்ற சொல்லுக்கு ஆபத்தை நீக்குபவள் என்று பொருள் கூறுவர். துர்க்கையே கொற்றவையாக மாற்றம் பெற்றவள் என்கூறுகின்றனர்.

சரசுவதி

கிராம மக்கள் சக்தியை சரஸ்வதியாக எண்ணி கோவில் கட்டி வழிபாடு செய்கின்றனர். கல்விக்கு முதன்மையாக விளங்கும் தெய்வம் சரசுவதி. அதனால் தான் கிராம மக்கள் கூட வணங்குகின்றனர். கோவில் கட்டியும், வீடுகளில் வைத்தும் வழிபாடு செய்கின்றனர்.

“வாணி சரஸ்வதியே என்வாக்கில்கு டியிருந்து
என்நாவில்கு டியிருந்து நல்லோசைதருமம்மா”

என்று பாரதியார் சரசுவதி தேவியைப்போற்றிப் பாடியுள்ளார். இக்கவிதை கல்வி மற்றும் நல்ல அறிவை அருள வேண்டி எழுதிய கவிதையாகும்.

தாய்த் தெய்வ வழிபாடு

பெரும்பாலும் இந்தியர்கள் பின்பற்றும் மதத்தில் தாய்தெய்வ வழிபாடும், செழிப்புத் தெய்வ வழிபாடுமே அதிகமாக பின்பற்றப்படுகிறது என்று ‘ரோமிலா தாப்பர்’ என்ற வரலாற்று அறிஞர் கூறியுள்ளார்.

கண்ணகி இன்று கேரளத்தில் பகவதி அம்மனாகவும் மணிமேகலை கடல்கெழுச் செல்வியாக மாறி தாய்த் தெய்வமானதை அறிய முடிகிறது.

பிள்ளைப்பேறின்றி தவிக்கும் பெண்

ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து வாழ்கின்ற வாழ்வில் பிள்ளை ஒன்று பெற்றிட வேண்டும். அப்படி குழந்தை இல்லை என்றால் இந்த சமூகம் அவர்களை மலடி’ எனத் தூற்றும். பிள்ளை பேற்றினை அனைவரும் விரும்புவார். குழந்தை இல்லாத ஏக்கத்தினை தாய் ஒருத்தி,

“கிண்ணியிலே போட்ட சோற்றை
கீறித் தின்னப் பிள்ளை இல்லை
ஊருக்குப் போகையிலே
உடன் வரப்பிள்ளை இல்லை”

என்று வருந்திப்பாடுகிறாள்.

பிள்ளைப்பேறு பெற இறைவனை வேண்டுகல்

குழந்தைப்பேறு பெற தாய் ஒருத்தி எங்கெங்கோ போய் எப்படி எல்லாம் சடங்குகளைச் செய்து ஒருகுழந்தையை பெற்றெடுக்கிறாள்.தானும் தன் கணவனும் செய்த இறைப்பணியின் தவமாக இக்குழந்தை கிடைத்திருக்கிறது என இறைவனைப் பாராட்டி,

“காசி விசிறி கொண்டு
கைலங்கிரி செம் புகொண்டு
போகிறார் உங்கள் ஐயா உன்னைப் போல்
ஒரு புத்திரன் வேண்டுமென்று”

என்னும் பாடலை பாடுகிறாள்.

பிள்ளை செல்வத்தை பெற்று எடுத்தல்:

தாய்மை அடைந்த அனைவருக்கும் ‘காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன்குஞ்சு’ என்னும் பழமொழி உரியதாகும். பிள்ளைப்பேறு பெற்ற பின்பு பெண்கள் குழந்தையைப் பல சொற்களால் வர்ணிப்பது பண்பாடாகும். உணர்ச்சியின் வெளிப்பாடாக அவர்களின் நாவில் சொற்கள் வருகின்றன.

“கண்ணே கண்மணியே
என் முளியே மைஎழுத-என் கண்ணே
என் முளியே சேதிசொல்ல”

“முத்தான முத்தே-என்
முதுரு விளைந்த முத்தே”

“வாழைப்பழமோ நீ
வைகாசி மாம்பழமோ
கொய்யாப் பழமோ
கொடைக்கானல் தேன்கனியோ”

என்று தாய் தன் குழந்தையை வர்ணித்துப் பாடுகிறாள்.

கணவனை இழந்தவளின் ஒப்பாரி

ஒரு பெண்ணின் கணவன் இறந்து விட்டால் அனைத்தையும் இழந்து விட்டதாக அவள் கருதுகிறாள். ஒரு பெண்ணிடம் தாயைப் போல தந்தையைப் போல மகனைப் போல மகனைப் போல காப்பாற்றுகிறேன் என்று கூறலாம். கணவனைப் பற்றி அது போல கூறமுடியாது.

“கணவனை இழந்தோர்க்கு காட்டுவதில்”

(சிலம்பு : 20:80)

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

சகுணத் தடை

சகுணம் பார்ப்பதில் பெண்கள் பற்றிய தகவல்கள் பல உண்டு. குறிப்பாக கணவனை இழந்த பெண்கள். ஒரு பெண் திருமணமாகி கணவனை இழந்து விட்டால் அவள் சமுதாயத்தில் இருந்து ஒதுக்கப்பட்டவளாக ஆகிவிடுகிறாள். மங்கல நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும் நேரங்களில் அவளது வருகையை இந்த சமூகம் விரும்புவதில்லை.

திருமணமான மணப்பெண்ணை வெள்ளி அன்று கணவன் வீட்டிற்கு அனுப்பக்கூடாது. மணமான பெண் மாப்பிள்ளை வீட்டில் நுழையும் போது வலது காலை எடுத்து வைத்து நடக்க வேண்டும். பெண்களுக்கு இடது கண் துடித்தால் நல்லது. கர்ப்பமாக உள்ளவர்கள் தலை வாசலில் தலை வைத்து படுக்கக்கூடாது. திங்கள், புதன், வியாழன், வெள்ளி ஆகிய நாட்களில் பெண்கள் பருவம் அடைந்தால் நல்லது என்று பல சகுணங்களை பார்க்கின்றனர்.

நாட்டுப்புற அழகியலில் பெண்கள் :

அழகியலில் பெண்கள் பற்றி கூறுவோமேயானால் முளைப்பாரி ஊர்வலம், மாலைகட்டுதல், கோலமிடல் போன்றவற்றில் குறிப்பிடலாம்.

முளைப்பாரி ஊர்வலம்

நாட்டுப் புறங்களில் மாரியம்மன் திருவிழா ஆண்டுதோறும் நாட்டுப் புறமக்களால் கோலாகலமாக கொண்டாடப்படுகிறது. மாரியம்மன் திருவிழாவின் போது பெண்கள் மாவிளக்கு கொண்டு வருவதும் முளைப்பாரி கொண்டு வருவதும் கண்ணைக் கவரும் விதமாக அமைகிறது. மாவிளக்கு எடுத்து வரும் பெண்கள் அதனை காகிதப் பூவால் அலங்காரம் செய்து வரிசை வரிசையாக கொண்டு வருகின்றனர். மாவிளக்கு ஊர்வலத்துடன் முளைப்பாரியையும் அழகுப் படுத்தி எடுத்து வருகின்றனர்.

மாலை கட்டுதல்

பூக்கட்டுவது என்பது மரபு வழியாகப் பின்பற்றப்படும் கைவினைக் கலையாகும். “கைவினைக்கலைகளில் முதன்மையான பண்புக்கூறு மரபு சார்ந்தது என்பது தான். நாட்டார் கைவினைக் கலைகள் என்பவை மரபுக்கலைகளில் மரபின் ஆற்றலை ஒருவன் கைவினைக் கலைகளில் தெளிவாகக் காணலாம்” என்று நாட்டுப்புறவியல் அறிஞர் தே. லுர்து கூறுகின்றார். பல்வேறு வகையான வண்ண மலர்களை எடுத்து மாலை கட்டுவது நாட்டுப்புறக் கைவினை கலை திறனை வெளிப்படுத்துகிறது. பழனி வட்டாரத்தில் பெண்கள் அதிக அளவில் “மாலை கட்டும்” தொழிலைச் செய்து வருகின்றனர்.

கோலமிடல்:

பெண்கள் அதிகாலை எழுந்து வாசல் தெளித்து கோலம் இடுவதை வழக்கமாக கொண்டு உள்ளனர். மார்கழி மாதம் முழுவதும் தைப்பொங்கல் விழாவின் போதும் பெண்கள் கோலமிட்டு தங்கள் கைவினைக் கலைகளை வெளிப்படுத்துகிறார்கள். இளம்பெண்கள் தங்களின் வேண்டுகூள் நிறைவேறுவதற்காகப் பச்சரிசி மாவினைப் பயன்படுத்தி கோவில்களில் கோலமிடுகின்றனர். “கோலமிடல்” பெண்களின் கைவினைக் கலைத் திறனையும் நாட்டுப்புற அழகியலையும் கூறுகிறது.

துணங்கைக் கூத்து:

பெண்கள் பலர் ஒன்று கூடி ஒருவரை ஒருவர் தழுவிக்கொண்டு ஆடும் கூத்து துணங்கை ஆகும். தோளோட்சியும் கைகோர்த்தும் துணங்கையை ஆடுவர். இதனைச் “சிங்கி” என்றும் கூறுகின்றனர்.

“மன்னர் குழீஇய விழவினானும்
மகளிர் தழீஇய துணங்கையானும்”

(குறந்- 31)

என்னும் பாடல் துணங்கைக் கூத்து பற்றி விவரிக்கிறது.

குரவைக் கூத்து

ஏழு இளம் பெண்கள் வட்ட வடிவமாக நின்று கைகோர்த்து ஆடும் கூத்து குரவைக் கூத்து ஆகும். இதனை,

“குரவை என்பது எழுவர் மங்கையர்
செந்நிலை ஆய்ச்சியர் நிலைமண்டல கடக கைகோர்த்து
அந்நிலைக் கொட்ப நின்றாடலாகும்” .

என அடியார்க்கு நல்லார் விளக்கியுள்ளார்.

குரவை

ஆய்ச்சியர் என்னும் இடைக்குலப் பெண்கள் ஒன்று கூடி கைகோர்த்து ஆடுவது ஆய்ச்சியர் குரவையாகும். இதற்கு இசை அமைப்பு மிகவும் முக்கியமானதாகவும் சிறப்பானதாகவும் கருதப்படுகிறது. இசையின் ஏழுவகைகளுக்கும் அடையாளமாக இதில் கலந்து கொள்ளும் பெண்களுக்கு குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாளம் முதலிய இசைப்பெயர்களால் அழைக்கப்படுகின்றனர். இப்பொழுது இந்த நடனம் வழக்கொழிந்து விட்டது.

கும்மி

பெண்கள் வளைந்து நின்று ஒழுங்குபட, குத்துவிளக்கு அல்லது தெய்வத்தின் முன் பாட்டு பாடி கைகளை தட்டி ஆடுவதே கும்மியாகும். பாட்டின் இசை கைதட்டுவது போன்றவை இணைந்து வரும் ஓசை காதுகளுக்கு இனிமையாக இருக்கும். பாட்டின் முதல் வரியை குழுவின் தலைவி பாட மற்றவர்கள் அதனைப் பின்பற்றி குழுவாகப்பாடுவார்கள்.

“கும்மியடி பெண்கள் கும்மியடி
குனிந்து கும்மி யடியுங்கடி
நம்மையாலும் கெங்கை முத்தம்மனை
நாடிக் கும்மி அடியுங்கடி- புகழ்ந்த
தேடிக் கும்மி அடியுங்கடி”

என்று பாட பின்னால் இருப்பவர்கள்,

“அடி தன்னானே னானேன்னே னானே னானே
னானன்ன னானா னானானே”.

என்று கூடிப்பாடுவார்கள்.

கிராமங்களில் மாரியம்மன் , பகவதி அம்மன், கெங்கையம்மன், முத்தாலம்மன் திருவிழாவின் போது கும்மிப்பாடல்களை பாடுவார்கள்.

கிராம தேவதைகள்:

கிராம தேவதைகளாக கன்னியம்மன், அங்காளம்மாள் , துரோபதையம்மன், வடிவுடையம்மன், எல்லையம்மன், நாகம்மாள், கொங்கையம்மாள், வேம்புலி அம்மன், விசாலாட்சி, காமாட்சி மீனாட்சி, மாரியம்மன், காளியம்மன், காட்டேரி, பிடாரி முதலியன கிராம மக்கள் வழிபடும்பெண்தெய்வங்கள் ஆகும்.

சிறுதேவதைகளுக்கு செம்மறியாடு, கோழி முதலியன பலிகொடுத்து வழிபாடு செய்வதை அங்காள பரமேஸ்வரி கோயிலில் காணலாம். ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஒவ்வொரு கிராம தேவதையை நினைத்து வழிபாடு செய்கின்றனர். நோய்களால் ஏற்படும் துன்பங்களை எதிர்த்து நிற்க முடியாத மனிதன் அவைகளை தெய்வங்களுக்குப் படைத்து வழிபடுகின்றான். தம்மோடு வாழ்ந்து அரிய பெரிய செயல்கள் செய்தவர்களையும் தெய்வமாக கருதி வழிபாடு செய்கின்றனர். சுமங்கலியாக இறந்தவர்களை பூவாடைக்காரியா க வழிபாடு செய்கின்றனர்.

முடிவுரை

நாட்டுப்புற இலக்கியத்தில் பெண்கள் அவர்களின் வாழ்வியல் நிலையை பிரதிபலிக்கும் விதத்தில் முக்கியமான அங்கமாக அமைகின்றனர். பெண்களின் நிலைகள் அவர்களுக்கான மரியாதை அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் சிக்கல்கள் ஆகியவை நாட்டுப்புற இலக்கியத்தின் மூலம் நம்பாரம்பரியத்திலும் கலாச்சாரத்திலும் இடம் பெறுகிறது. நாட்டுப்புற இலக்கியத்தில் பெண்கள் உயிருடைமையான ஒரு அங்கமாக திகழ்கின்றனர்.

துணை நூற்பட்டியல்

1. பெரியண்ணன்.கோ - நாட்டுப்புற இலக்கியம்
மயிலவேலன் பதிப்பகம், 9கி, 4 வது மெயின்ரோடு, மேக்மில்லன்காலனி ,
நங்கைநல்லூர், சென்னை- 600 061.
முதற்பதிப்பு : 2013
2. சரசுவதி வேணுகோபால் - நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள் உளப்பகுப்பாய்வு
மணிவாசக ர்பதிப்பகம், 31, சிங்கர் தெரு,
பாரிமுனை, சென்னை- 600 108.
முதல் பதிப்பு : ஆகஸ்ட் 2019.
3. ஈஸ்வரன்.ச - நாட்டுப்புறவியல் - ஓர் அறிமுகம்
பாவை பப்ளிகேஷன், 142, ஜானி ஜான்கான் சாலை,
இராயப்பேட்டை, சென்னை- 600 014.
முதற்பதிப்பு- மே 2012.
4. சுப்பிரமணியன். பெ -
தமிழக நாட்டுப்புறவியல் - கட்டுரைகள்- காவ்யா
16, இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு, டிரஸ்ட்புரம்,
கோடம்பாக்கம், சென்னை- 600 024.
முதற்பதிப்பு- 2009.
5. ஜகந்நாதன்.கி.வா. - மலை அருவி (நாட்டுப்புறப்பாடல்கள்) -
இந்தியப் பண்பாட்டு ஆய்வுமையம்
மாங்காடு , சென்னை- 122.
முதற்பதிப்பு- 2013.
6. சேதுராமன்.பி - நாட்டுப்புறப் பழமொழிகள்
பாவை பிரிண்டர்ஸ், சென்னை.
முதல் பதிப்பு : 2015
7. சரவணன்.ப - சிலப்பதிகாரம்
சந்தியா பதிப்பகம், நியூடெக் வைபவ்,
56-53 ஆவது தெரு, அசோக்நகர், சென்னை- 600 083.
முதற் பதிப்பு- 2008.
8. பாலசுப்பிரமணியன்.கு.வெ. - தொல்காப்பியம் மூலமும் உரையும்
(எழுத்ததிகாரம் , சொல் அதிகாரம் , பொருளதிகாரம்)
நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098.
முதற் பதிப்பு-ஏப்ரல் 2019.
9. அறவேந்தன்.இரா - குறுந்தொகை
நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 050.
முதற் பதிப்பு-செப்டம்பர் 2024.